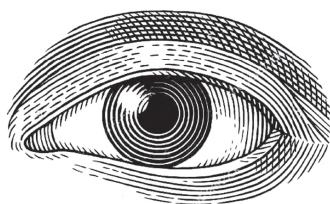

PRIZONIERUL

O poveste despre iertare, eliberare și iubire

Anand Dílvar

Traducere din engleză de
Mirela Calotă

Lifestyle

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Magdalena Mărculescu

DIRECTOR:

Crina Drăghici

REDACTARE:

Constantin Dumitru-Palcus

DESIGN COPERTĂ:

greatwhitedesigns.com

IMAGINE COPERTĂ:

© Gruppo Editoriale UNO

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Vlad Condur

CORECTORI:

Anca Baci
Marina Constantinoiu

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României**

DILVAR, ANAND

Prizonierul: un manifest spiritual

pentru o viață mai bună / Anand Dilvar;

trad.: Mirela Calotă. – București: Lifestyle
Publishing, 2019

ISBN 978-606-789-159-1

I. Calotă, Mirela (trad.)

159.9

Titlul original: THE SLAVE: A SPIRITUAL
MANIFESTO FOR A BETTER WAY OF LIFE

Autor: Anand Dilvar

Copyright © 2014 by Anand Dilvar

Published by Arrangement with Alexian
Limited and Montse Cortazar Literary Agency
www.montsecortazar.com

Copyright © Lifestyle Publishing, 2019
pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte
din Grupul Editorial Trei

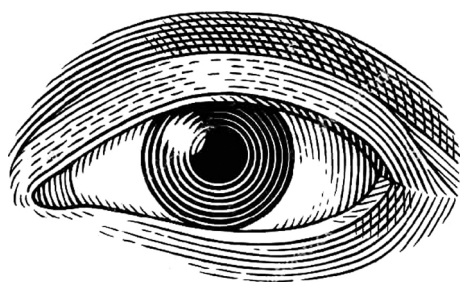
O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ;
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-789-159-1

Cuprins

<i>Prolog</i>	13
Capitolul I	15
Capitolul II	21
Capitolul III	31
Capitolul IV	41
Capitolul V	49
Capitolul VI	59
Capitolul VII	67
Capitolul VIII	73
Capitolul IX	83
Capitolul X	89
Capitolul XI	97
Capitolul XII	107
Capitolul XIII	111
Capitolul XIV	117
Capitolul XV	123

*Profesorului meu, Marco Amezcua.
Pentru plăcerea de a te avea ca prieten.*

„Cel mai greu lucru este să mori și să renaști.“

BUDDHA

*„Am ajuns să înțeleg că această viață este singura
șansă de a fi noi înșine.“*

PRIZONIERUL

Prolog

Aceasta este o carte care merită citită și apoi recită de câteva ori. Limbajul său este direct și plăcut; povestea este autentică. Cine nu a fost sau nu este deja prizonierul problemelor, fricilor și al vinei? Autorul ne ghidează într-o manieră rapidă și simplă prin universul minții către zona în care ne putem găsi Sinele sănătos, pe care se pare că îl auzim doar atunci când noi înșine nu putem vorbi.

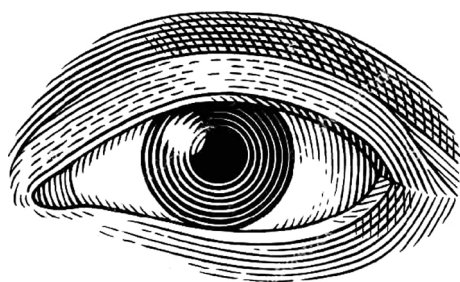
Cu ajutorul experienței acumulate în lungile călătorii în Asia și mai ales în India, Francisco Ángel și-a îmbogățit cunoștințele pe care le-a dobândit în cadrul Universității Gestalt din America.

Personajul din această carte ne reprezintă pe noi. Prin el, înțelegem că, dacă încercăm să evadăm din realitate consumând droguri sau alcool, ne orbim singuri și nu mai putem vedea miracolele care ne înconjoară. Totodată, înțelegem că nu prețuim ceea ce avem decât după ce l-am pierdut.

Această carte te va ține, dragă cititorule, într-o continuă stare de suspans. Odată ce începi să o citești, n-o vei mai putea lăsa din mână.

Este o odă dedicată vieții.

DR. HÉCTOR SALAMA PENHOS
Directorul Universității Gestalt din America

Capitolul I

Când mi-am revenit, am realizat imediat că ceva nu era deloc în regulă.

O lumină orbitoare îmi rănea ochii, dar nu puteam să clilesc. Am încercat să mă uit în altă parte, să-mi mișc brațele și să-mi acopăr fața cu palmele, dar nu am putut.

Întregul corp îmi era paralizat, chinuit de o durere sfâșietoare, și mai rece ca niciodată.

Am încercat să strig, să cer ajutor, dar era în zadar. Aveam ceva în gură care îmi ardea gâtul, și un zgomot oribil îmi bubuia în urechi.

Au trecut câteva ore și mintea mea clocotea de disperare. De la disperare am trecut încet la groază, în timp ce câteva gânduri coerente au reușit să se strecoare prin durerea din capul meu...

Unde sunt?

Ce mi se întâmplă?

Probabil că sunt mort...

Amestecul de durere, teamă și aceste gânduri m-au făcut să leșin, slavă Domnului, astfel oferindu-mi un strop de ușurare.

Nu știi dacă au trecut ore sau zile până m-am trezit din nou.

Încă nu mă puteam mișca și aveam ochii larg deschiși. Durerea scăzuse puțin, lumina încă mă orbea, dar era mai suportabil. Atunci mi-am dat seama că zgomotul îngrozitor pe care îl auzeam era un fel de respirație greoaie, profundă... nu era respirația mea, de asta eram sigur.

Durerea fizică s-a domolit puțin, dar a început un nou fel de suferință: confuzie mentală și o nevoie bruscă, imperioasă de răspunsuri.

Sunt într-adevăr mort?

Pe cine aud respirând?

Ce e chestia asta din gură care îmi rănește gâtul?

Încetul cu încetul, amintiri despre ceea ce credeam că avusese loc în ziua anterioară au început să își facă loc — petrecerea, băuturile, cearta cu Laura, plus Edward care insista să încerc acel drog idiot de care era atât de entuziasmat.

— Te rog, nu mai bea! Nu vezi că te omori?
striga Laura la mine. Asta vrei?

— *Nu vreau să mor. Vreau doar să evadez.*

— Să evadezi de unde? Ești nebun!

— *Da, sunt nebun și tu nu mă înțelegi. Nimeni nu mă înțelege...*

Mi-am aruncat în gură cele două pastile albastre pe care le luasem de la Edward. Acesta a fost ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

O, Doamne! Am reușit până la urmă! M-am sinucis.

Nu se poate întâmpla una ca asta. Ce se petrece cu mine? De ce nu pot să mă mișc? De ce nu pot să închid ochii?

Idiotul ăla m-a otrăvit, m-am gândit. Și uite c-am ajuns în iad ca să plătesc pentru ce am făcut... e chiar mai rău decât mi-am imaginat.

Nu prea credeam în viața de după moarte, dar în acel moment nu părea să existe altă explicație.

Te rog, Doamne! Te rog să mă ierți! Mai dă-mi o șansă...

Sunetul unei uși deschizându-se mi-a întrerupt șirul gândurilor. Am auzit vocea unei femei:

— Ce zgomot infernal face mizeria asta! spuse ea.

— E singurul pe care-l avem. Știi cum e locul ăsta, a răspuns un bărbat.

— Cum e posibil să avem un singur aparat pentru respirație artificială?

— Ei bine, asta este situația. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— El e distrus de-a binelea. De ce nu-l dezvelești ca să-l vezi?

Am simțit cum un cearșaf îmi este tras de pe față și am văzut o femeie în uniformă albă care se holba la mine cu o expresie înfricoșată.

— E treaz!

Bărbatul de lângă ea s-a aplecat ca să vadă mai bine.

— Nu, așa a fost de când l-au adus. Când l-au lăsat la Urgențe, au spus că a avut un accident, dar era drogat. Încă era conștient, totuși, și repeta întruna: „Laura, îmi pare rău“. După aia, a intrat în comă și se pare că are un fel de rigor mortis — n-am putut să-i închidem ochii.

— Bietul de el! Era mai bine dacă murea.

— Vrei să zici că *nouă* ne era mai bine. Așa, ne-am pricopsit cu o legumă pe care să o menținem în viață, într-un pat de care are nevoie altcineva. Ce risipă de electricitate!

— Crezi că poate să vadă sau să audă... sau să simtă ceva?

— Bineînțeles că nu, uită-te aici...

Am văzut un tub mișcându-se către pat și am simțit o durere în braț, ca o înțepătură.

*Mă doare, ticălosule! Sunt viu... sunt treaz!
Ajută-mă!!!*

Am încercat în zadar să strig.

— Ar trebui să-i schimbi perfuzia, dacă tot suntem aici, zise bărbatul. Cineva trebuie să ude legumele.

Au râs amândoi, iar eu am simțit cum mă cuprinde un val de furie și disperare.

Bărbatul a ieșit din cameră. Femeia a schimbat o sticlă care atârna lângă pat și apoi a ieșit și ea.

Deci acum aveam niște răspunsuri. Am reascultat discuția în minte:

„Un accident...”

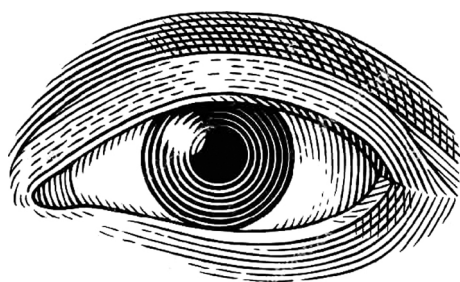
„A intrat în comă...”

„*Laura, îmi pare rău...*”

„Cineva trebuie să ude legumele...”

„...să ude legumele...”

„...legumele...”

Capitolul II

În primele câteva zile, am reușit să explorez puțin din camera în care eram. Mai exact, am explorat acea parte a camerei care se afla în câmpul meu vizual imobil.

Deasupra mea era agățată de tavan o lampă de neon uzată care părea gata să cadă.

În partea dreaptă a patului era un cârlig pentru perfuzia pe care asistenta venea să o schimbe o dată pe zi. Mai încolo, în dreapta, puteam distinge un tub care conținea o pompă neagră, ca un burduf care se ridica și cobora în ritmul a ceea ce puteam numi acum „respirația mea“.

În stânga mea se afla o mașinărie complicată cu butoane, lumini și monitoare. Am aflat ulterior că această mașinărie îmi controla respirația, ritmul cardiac și nutrienții administrați printr-un tub care ajungea în stomac.

În spatele acelei instalații puteam vedea o parte din fereastră, care era sursa principală a chinului meu: lumina care intra prin fereastră în fiecare dimineață îmi deranja ochii, trezindu-mă și readucându-mă în iadul pe care îl trăiam.

Durerea fizică nu era nimic în comparație cu tortura mintală pe care propria mea minte o provoca.